

Tenkrát to pro mě bylo ohromně dobrodružné. Každý můj krok doprovázela nejistota, zda to zvládnu a zda je mé počínání správné. Báł jsem se, jestli nepřeceňuji svoje síly. Co metr blíže k vrcholu, to byla síla dechu menší. Kamenitou cestičkou bez vegetace kolem jsme se pomalinku dostávali blíž a blíž. Člověka už i opouštěla síla, ale touha dostat se k vrcholu byla tak silná, že se dokázal vzepřít a poslední kroky už nebyly pomalé. Doslova jsem běžel, abych mohl zakřičet: „Zvládl jsem to!“

Když jsme spolu ale dorazili na vrchol, žádná velká radost, jakou by člověk čekal, to nebyla. A to samé zažívám i teď při vjezdu do Gruzie.

Člověk až po čase pozná, že cíl není vůbec důležitý. Ten samotný bod je úplně k ničemu, dá se říct, v porovnání s tím, jaká je ta cesta k onomu cíli. Co člověk v tu chvíli zažíval, jaké pocity při výstupu měl, koho tou cestou potkal a kdo mu co řekl či naopak. A to je vlastně to, na co člověk, tedy aspoň já, nejvíce vzpomíná. Spíš to, co mu dala samotná cesta, než to, že dojel do nějakého vytyčeného cíle.

Dorazil jsem do Gruzie, takže dobrý, ale co už mám za sebou, co jsem zažil, naučil se, to je mnohem víc. Těším se, co přinese zítřek a další dny. Navíc ta radost se mi bude dávkovat po zbytek života pokaždé, když si na to vzpomenu, a to je důvod, proč se na podobné cesty vydávat. Vylézt na žebřík je sice fajn, ale ta cesta nahoru... To jsou ty nejkrásnější výhledy!

Za odměnu došlapání sem si v obchodě kupuji pivo a sýr, velkou kostku sýra, kterou, přísahám bohu, sním na posezení! Nalézám si místečko na pláži, kde nic tu nic. Jen já, šumějící moře a teplající pivo. Sedám si na písek, kouknu na nebe, na to samé nebe a ten samý Velký vůz, který vídávám i doma, a zasteskne se mi. Pořádně se zakousnu do sýru a zjišťuji, že je to kostka másla. Sakra!!!